

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň
Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

V. P., narozený X
bytem X

proti
žalovanému

Ministerstvo kultury
se sídlem Maltézské náměstí 1, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutím ministra kultury ze dne 29. 6. 2021, č. j. MK 44217/2021 OLP
a č. j. MK 44220/2021 OLP,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení dvou rozhodnutí ministra kultury ze dne 29. 6. 2021, kterými bylo rozhodnuto o jeho rozkladech proti rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 8. 2. 2021, č. j. MK 10785/2021 KST, a ze dne 17. 3. 2021, č. j. MK 18400/2021 KST, jimiž byly odmítnuty žalobcovy žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., zákona o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, podané dne 24. 1. 2021, resp. 6. 3. 2021.
2. Ministr kultury napadenými rozhodnutími žalobcovy rozklady zamítl a obě rozhodnutí Ministerstva kultury potvrdil.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobce v žalobě uvedl, že Ministerstvo kultury dlouhodobě odmítalo a evidentně nadále odmítá předávat mu oprávněně požadované informace. Proto žalobce využil domněle účinnější možnost a požádal dne 24. ledna 2021 žalovaného podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, prostřednictvím elektronické adresy podatelny o poskytnutí následující informace:
 1. *Kterí pracovníci se jako úřední osoby a oprávněné úřední osoby podíleli na shromažďování podkladů a vyhotovení rozhodnutí o mém údajném zařazení mimo výkon služby, které je datováno dne 29. května 2019, č.j.: MK 41741/2019 KST?*
 2. *Z jakého důvodu jsem dosud zmíněné rozhodnutí o mém údajném zařazení mimo výkon služby neobdržel a v rozporu s mými četnými žádostmi mně nebylo stále doručeno?*
 3. *Bude mně uvedené rozhodnutí o mém údajném zařazení mimo výkon služby konečně doručeno?*
 4. *Z jakého důvodu a na základě jakého právního předpisu vedlo se mnou Ministerstvo kultury šest měsíců řízení o mém převezení na jiné služební místo, když podle správního řádu mělo být příslušné rozhodnutí vydáno bezodkladně, případně ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení?*
 5. *Z jakého důvodu a na základě jakého právního předpisu mně nebyl v první polovině roku 2019 na rozdíl od ostatních zaměstnanců kultury zvýšen plat (platový tarif)?*
4. Tuto žádost Ministerstvo kultury svým rozhodnutím ze dne 8. února 2021, č.j.: MK 10785/2021 KST, jako celek účelově odmítlo z důvodu údajně prokazaného soustavného zneužívání práva na informace, resp. šikanózního výkonu tohoto práva ze strany žadatele, aniž by ale toto smyšlené odůvodnění řádně, přesvědčivě a průkazně doložilo a prokázalo. V uvedené věci Ministerstvo kultury jako povinný subjekt ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím nepostupovalo podle příslušných ustanovení zmíněného zákona, neposoudilo předloženou žádost o informace ze dne 24. ledna 2021 podle zákonem stanovených hledisek a zcela nezákonně a odmítlo žalobci poskytnout oprávněně požadované informace, na jejichž poskytnutí měl a má žalobce nárok též podle dalších právních předpisů, mimo jiné podle zákona o státní službě a správního řádu.
5. V obou napadených rozhodnutích ze dne 29. června 2021 zmiňuje jejich pravděpodobný autor JUDr. P. S., o němž není žalobci nic bližšího známo, kromě možného zařazení v odboru legislativním a právním, že ministr kultury údajně ve svých rozhodnutích ze dne 29. května 2020,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

č.j.: MK 32503/2020 OLP, MK 32523/2020 OLP, MK 32538/2020 OLP, MK 32564/2020 OLP a MK 32575/2020 OLP prý potvrdil zneužití práva žadatelem a potvrdil šikanózní charakter podání žadatele. Zjevně šikanózní charakter podání žadatele je prý nepřehlédnutelný. Kromě skutečnosti, že se JUDr. P. S. neodhodlal nijak doložit a zdůvodnit, proč zmíněná rozhodnutí ze dne 29. května 2020 platí v případě žalobce navěky, nebo alespoň ve věci jeho dvou předmětných žádostí o informace z prvních měsíců roku 2021, žalobce uvádí, že uvedená údajná rozhodnutí z května 2020 jako evidentní dotčená osoba nikdy neobdržel, nikdy mu nebyla oznámena a nikdy mu podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům těchto rozhodnutí. Zmíněná rozhodnutí tak nejsou v právní moci a jsou nezákonná. Žalobce proto nerozumí postupu JUDr. P. S. a odboru legislativního a právního, že v údajném rozhodnutí ministra kultury využívají ve své účelové argumentaci neplatná rozhodnutí ministra kultury z května 2020, a to ještě formou obecných, ale vyhocených tvrzení na úrovni pochybné pomluvy. Žalobce k tomu uvádí, že považuje takový zlovolný postup Ministerstva kultury za dehonestující a vnímá ho jako neoprávněné a svévolné porušení svých základních práv zaručených čl. 10 Listiny základních práv a svobod.

6. Proti rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 8. února 2021, č.j.: MK 10785/2021 KST, kterým byla odmítnuta žádost žalobce o informace ze dne 24. ledna 2021, se žalobce ohradil podle ust. § 16 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím odvoláním a podal rozklad adresovaný ministru kultury. Tento rozklad ze nebyl řádně vyřízen v souladu s ustanovením § 16 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť žalovaný si lhůtu pro rozhodnutí o rozkladu 15 pracovních dnů svévolně prodloužil na více než 4 měsíce.
7. Uvedený nesprávný úřední postup založil rovněž nezákonnost rozhodnutí ze dne 29. června 2021, č.j.: MK 44217/2021 OLP, které je rovněž nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost i nedostatek řádných důvodů rozhodnutí. Napadené rozhodnutí ze dne 29. června 2021 je nezákonné nebo dokonce nicotné nejen pro enormní porušení zákonné lhůty, ale též z tohoto důvodu, že vzhledem k chybějícímu vlastnoručnímu podpisu ministra kultury jako rozhodujícího autorizačního prvku úřední listiny ministra potvrzujícího, že skutečně jde o projev jeho vůle, nebylo vydáno v souladu s ustanovením § 152 odst. 2 a 3 správního řádu.
8. K tomu žalobce dále uvedl, že uvedené účelové a svévolné tvrzení není nijak doloženo a průkazně odůvodněno, přičemž Ministerstvo kultury nijak konkrétně neupřesnilo, jaký postup a další skutečnosti spojené se žádostmi žalobce o informace, které žalobce ovšem požadoval oprávněně a zákonně, považuje za zneužívání práva na informace, soustavné zneužívání zmíněného práva nebo za šikanózní výkon uvedeného práva. Tato nejasná tvrzení povinného subjektu v jeho rozhodnutích, v nichž odmítl žádost žalobce o informace zcela identickým textem, podle názoru žalobce zcela znemožňují řádné odůvodnění zmíněného rozhodnutí, které je proto nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost i nedostatek důvodů rozhodnutí.
9. V rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 8. února 2021, č.j.: MK 10785/2021 KST, je základem celého odůvodnění odkaz na pět rozhodnutí ministra kultury ze dne 29. května 2020, v nichž prý ministr kultury potvrdil zneužití práva žalobcem a potvrdil šikanózní charakter podání žalobce. Nic bližšího k obsahu uvedených údajných rozhodnutí ministra kultury ze dne 29. května 2020 sděleno není a žalobce jako pravděpodobná dotčená osoba o konkrétním obsahu těchto rozhodnutí nemá žádné informace. Rovněž zcela chybí konkrétní odůvodnění a doložení, jakou souvislost mají zmíněná rozhodnutí s žádostí žalobce o poskytnutí informace ze dne 24. ledna 2021.
10. Ohledně druhého napadeného rozhodnutí žalobce uvedl, že jelikož Ministerstvo kultury mu dlouhodobě odmítá poskytovat zcela oprávněně požadované informace, využil žalobce jako jednu z posledních možností postup podle zákona o svobodném přístupu k informacím a ve své žádosti podle zmíněného zákona ze dne 6. března 2021, podané prostřednictvím elektronické adresy podatelny, požádal Ministerstvo kultury o poskytnutí těchto informací:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

1. Na základě jakého právního předpisu a z jakého důvodu nebylo řádně v souladu se správním řádem ukončeno správní řízení zahájené státním tajemníkem v Ministerstvu kultury oznámením ze dne 7. prosince 2018, č.j.: MK 80131/2018 KST?

2. Jaké změny služebního místa vyžadovaly zrušení služebního místa č. 293 označeného jako ministerský rada - kancelář ministra?

3. Z jakého důvodu nebyl žadateli v první polovině roku 2019 zvýšen plat v rozporu se zvýšením platu ostatních státních zaměstnanců Ministerstva kultury?

11. Podle názoru žalobce jsou požadované informace naprosto v působnosti Ministerstva kultury a jde o informace požadované zcela oprávněně, takže je povinný subjekt nemůže žalobci odmítnout na základě zákonných důvodů uvedených v zákoně o svobodném přístupu k informacím. Ministerstvo kultury se také neposoudilo případné omezení práva žalobce na přístup k těmto informacím podle zákona o svobodném přístupu k informacím, ale účelově vydalo rozhodnutí ze dne 17. března 2021, č.j.: MK 18400/2021 KST, kterým byla zmíněná žádost odmítnuta s nepravdivým, nedoloženým a neodůvodněným tvrzením o údajně prokázaném soustavném zneužívání práva na informace, resp. šikanózním výkonu tohoto práva ze strany žalobce. Konkrétní odůvodnění ohledně takové jednání žalobce však v rozhodnutí ze dne 17. března 2021 úplně chybí, nechybí ale obligátní odkaz na podle názoru žalobce neplatná rozhodnutí ministra kultury ze dne 29. května 2020, která nebyla žalobci jako dotčené osobě nikdy oznámena. Svůj dřívější nesprávný úřední postup v uvedených záležitostech nemůže podle žalobce povinný subjekt zakrýt tím, že naprosto bezdůvodně, účelově a nepodloženě obviní žalobce ze zneužití práva na informace nebo šikany prostřednictvím podání.
12. Proti neoprávněnému odmítnutí žádosti o informace ze dne 6. března 2021 se žalobce hájil rozkladem ze dne 1. dubna 2021, v němž mimo jiné odůvodnil skutečnost, že Ministerstvo kultury nemělo žádný zákonný důvod pro odmítnutí zmíněné žádosti žalobce o informace, a konstatoval, že odmítnutí předmětné žádosti odůvodnil povinný subjekt neoprávněným, účelovým a pomlouvačným tvrzením, že prý zneužití práva žalobcem a šikanózní charakter podání žalobce údajně potvrdil ministr kultury ve svých pravděpodobně nepravomocných a nezákonných rozhodnutích ze dne 29. května 2020.
13. Rozklad ze dne 1. dubna 2021 zamítl ministr kultury rozhodnutím ze dne 29. června 2021, č.j.: MK 44220/2021 OLP, kterým současně potvrdil napadené rozhodnutí povinného subjektu ze dne 17. března 2021. Toto údajné rozhodnutí ministra kultury je nicotné, neboť potvrzeno, že je skutečně vydal ministr podle ust. § 152 odst. 2 správního řádu. Žalobce nemá žádnou informaci o tom, zda je JUDr. P. S. k takovému úkonu oprávněnou úřední osobou, a konstatuje, že předmětné rozhodnutí nemá žádný autorizační prvek. v souladu s příslušným ustanovením správního řádu.
14. Rozhodnutí ze dne 29. června 2021 je nezákonné pro svou nepřezkoumatelnost z důvodu nesrozumitelnosti i nedostatku důvodů rozhodnutí. Rovněž je vydáno po naprosto nezákonně dlouhém řízení, neboť jde o rozhodnutí o rozkladu ze dne 1. dubna 2021, přičemž podle zákona o svobodném přístupu k informacím má být o rozkladu rozhodnuto do 15 pracovních dnů ode dne doručení rozkladu povinnému subjektu a tuto lhůtu nelze prodloužit. Ministerstvo kultury uvedenou zákonnou lhůtu vůbec a bez udání důvodu nerespektovalo. Správní orgán ale evidentně hledal možné důvody, jak účelově odmítnout žádost žalobce o informace ze dne 6. března 2021, tedy v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona o svobodném přístupu k informacím. V napadeném rozhodnutí ze dne 29. června 2021 není také žádné vyřízení námitek a výhrad, uplatněných žalobcem v rozkladu. Zmíněný JUDr. P. S. se nezabýval ve svévolně prodloužené lhůtě posouzením žádosti žalobce o informace a rozkladu, ani úvahou, jak a které informace může podle zákona o svobodném přístupu k informacím poskytnout, ale evidentně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

shromažďováním osobních údajů žalobce, které by mohl použít a případně fakticky zneužít pro odůvodnění odmítání v podstatě všech žádostí žalobce o poskytnutí informací, adresovaných Ministerstvu kultury. Zmíněné rozhodnutí tak není rozhodnutím o rozkladu ze dne 1. dubna 2021 a nepřímou též o informacích požadovaných žalobcem v žádosti ze dne 6. března 2021, ale zcela neoprávněným rozhodnutím o osobě žalobce, který vlastně nemá právo na poskytnutí jakýchkoli pravdivých a úplných informací od Ministerstva kultury a to ani takových, které se týkají žalobce osobně.

15. Obě napadená rozhodnutí ze dne 29. června 2021 jsou kromě částí, které se týkají příslušných písemností žalobce, formálně i obsahově zcela totožná. Přitom neobsahují posouzení práva žalobce na konkrétní požadované informace, ale jejich autoři naprosto neoprávněně, účelově a svévolně vytykají žalobci, že se v případě neoprávněného postupu Ministerstva kultury vůči němu hájil dostupnými právními prostředky a že v případě, kdy mu Ministerstvo kultury řádně neposkytovalo potřebné informace, využil postup podle zákona o svobodném přístupu k informacím.
16. Podle názoru žalobce nelze takový postup, navíc bez uvedení konkrétních důvodů, označit za nátlak na osobu, již se týkají požadované údaje, nebo za nepřiměřenou zátěž povinného subjektu.
17. Obě předmětná rozhodnutí neobsahují žádný skutečně průkazný autorizační prvek ministra kultury, a také jsou od odstavce, zařazeného jednou na str. 4 a jednou na str. 3, naprosto shodná. V dalším textu se pak mimo jiné tvrdí, že pouhý obsah žádostí žalobce o informace, obsah rozkladů a obsah jiných písemností žalobce svědčí o tom, že prý lze dovodit ve vztahu k podané žádosti zneužití práva na informace, zejména prý lze dovodit, že cílem žádosti je způsobit nepřiměřenou zátěž povinného subjektu, aniž by se ovšem uvádělo, v čem konkrétně by tvrzená nepřiměřená zátěž Ministerstva kultury měla spočívat. Tato tvrzení žalobce považuje za pomluvu a poškození svých základních práv na zachování své osobní důstojnosti, cti a dobré pověsti a též za výmluvu, využitou k zamítnutí oprávněných žádostí žalobce o informace o postupu Ministerstva kultury vůči jeho osobě. K tvrzení v obou zmíněných rozhodnutích ze dne 29. června 2021, že prý se v žádosti o poskytnutí informací ze dne 24. ledna 2021 nacházejí otázky, které se netýkají působnosti Ministerstva kultury, žalobce uvádí, že podle jeho názoru patří do působnosti povinného subjektu řízení ve věcech služby včetně odměňování a doručování příslušných písemností.
18. K tvrzením, zahájeným údajně nutným připomenutím, že žalobce byl státním zaměstnancem Ministerstva kultury zařazeným v kanceláři ministra, žalobce uvádí, že takový postup jmenovaného je podle jeho názoru irelevantní a též nezákonný, neboť podle zákona o svobodném přístupu k informacím je žadatelem každý, kdo podle zmíněného zákona žádá o informace. Taková žádost přitom nemusí být nijak zdůvodněna. V následujícím textu rozhodnutí jsou využívány osobní údaje žalobce a konkrétní údaje o něm z doby jeho zařazení v Ministerstvu kultury, přičemž JUDr. P. S. nepatří do odboru lidských zdrojů a žalobce neví o tom, že by jmenovaný měl nějaké pověření nebo oprávnění seznamovat se jako úřední osoba se záležitostmi žalobce ve věcech, které v předmětných rozhodnutích účelově popisuje. Tento postup považuje žalobce za zneužití svých osobních údajů, které nejsou v rámci povinného subjektu evidentně nijak chráněny. Současně žalobce nerozumí tomu, proč byly tyto osobní údaje žalobce a informace z doby jeho zařazení v Ministerstvu kultury využity, neboť jejich účelový a nepravdivý popis nemá nic společného s předmětnými rozklady a žádostmi žalobce o informace ze dne 24. ledna 2021 a ze dne 6. března 2021. Žalobce uvedené žádosti o poskytnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím využil zejména proto, že mu Ministerstvo kultury dlouhodobě neoprávněně odmítá poskytovat potřebné informace v řádné a úplné podobě.
19. Žalobce proto navrhl, aby soud obě napadená rozhodnutí ze dne 29. června 2021 prohlásil za nicotná, a pokud by došel k závěru, že nicotná nejsou, aby obě zrušil a rovněž aby zrušil jim předcházející rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 8. února 2021, resp. ze dne 17. března

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

2021, a dále aby Ministerstvu kultury nařídil do tří dnů od právní moci poskytnout žalobci informace, o které požádal ve svých žádostech o poskytnutí informací ze dne 24. ledna 2021 a ze dne 6. března 2021.

20. Žalovaný se k žalobě vyjádřil s tím, že v případě obou žádostí o informace dospěl k závěru o jejich zjevně šikanózním účelu, jenž znamená zneužití zákona o svobodném přístupu k informacím.
21. Pokud jde o odkaz na dřívější rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. MK 32503/2020 OLP, č.j. 32523/2020 OLP, č.j. MK 32538/2020 OLP, č.j. MK 32564/2020 OLP a č.j. MK 32578/2020 OLP, žalovaný zmínil obsah žádostí o informace, k nimž se tato rozhodnutí vztahovala, a dokládal jimi své závěry o tom, že žalobce zneužívá zákona o svobodném přístupu k informacím k šikanování žalovaného. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III.

Posouzení žaloby

22. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí, jakož i řízení, které jejich vydání předcházela, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
23. Z obsahu spisu předloženého žalovaným, je zřejmé, že žalobce podal dne 24. 1. 2021 u žalovaného žádost o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., zákona o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, jimiž žádal o sdělení:

1. Kteří pracovníci se jako úřední osoby a oprávněné úřední osoby podíleli na shromažďování podkladů a vyhotovení rozhodnutí o mém údajném zařazení mimo výkon služby, které je datováno dne 29. května 2019, č.j.: MK 41741/2019 KST?

2. Z jakého důvodu jsem dosud zmíněné rozhodnutí o mém údajném zařazení mimo výkon služby neobdržel a v rozporu s mými četnými žádostmi mně nebylo stále doručeno?

3. Bude mně uvedené rozhodnutí o mém údajném zařazení mimo výkon služby konečně doručeno?

4. Z jakého důvodu a na základě jakého právního předpisu vedlo se mnou Ministerstvo kultury šest měsíců řízení o mém převedení na jiné služební místo, když podle správního řádu mělo být příslušné rozhodnutí vydáno bezodkladně, případně ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení?

5. Z jakého důvodu a na základě jakého právního předpisu mně nebyl v první polovině roku 2019 na rozdíl od ostatních zaměstnanců kultury zvýšen plat (platový tarif)?

24. Ministerstvo kultury jako povinný subjekt tuto žádost odmítlo rozhodnutím ze dne 8. 2. 2021, č. j. MK 10785/2021 KST, a to z důvodu prokázaného soustavného zneužívání práva na informace, resp. šikanózního výkonu tohoto práva ze strany žalobce. V odůvodnění rozhodnutí povinný subjekt odkázal na pět předchozích rozhodnutí ministra kultury ze dne 29. 5. 2020, v nichž bylo toto zneužití práva žalobcem a šikanózní charakter jeho podání potvrzeny. I aktuální žádost vykazuje znaky zneužití zákona o svobodném přístupu k informacím, když žalobce požaduje informace, které se týkají jeho pracovní-právních vztahů, služebního zákona a výkladu služebních předpisů, vnitřní předpisů úřadu a činnosti jednotlivých zaměstnanců.
25. Proti tomuto rozhodnutí brojl žalobce rozkladem ze dne 24. 2. 2021, v němž tuto argumentaci povinného subjektu odmítl, též pro její nekonkrétnost a neprokázanost, a konstatoval absenci oprávněného důvodu pro odmítnutí žádosti.
26. Rozklad žalobce ministr kultury napadeným rozhodnutím ze dne 29. 6. 2021, č. j. MK 44217/2021 OLP, zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

27. Dále soud ze spisu shledal, že dne 6. 3. 2021 podal žalobce u Ministerstva kultury žádost podle zákona o svobodném přístupu k informacím, jíž se domáhal sdělení:
- 1. Na základě jakého právního předpisu a z jakého důvodu nebylo řádně v souladu se správním řádem ukončeno správní řízení zahájené státním tajemníkem v Ministerstvu kultury oznámením ze dne 7. prosince 2018, č.j.: MK 80131/2018 KST?*
 - 2. Jaké změny služebního místa vyžadovaly zrušení služebního místa č. 293 označeného jako ministerský rada - kancelář ministra?*
 - 3. Z jakého důvodu nebyl žadateli v první polovině roku 2019 zvýšen plat v rozporu se zvýšením platu ostatních státních zaměstnanců Ministerstva kultury?*
28. Ministerstvo kultury jako povinný subjekt tuto žádost odmítlo rozhodnutím ze dne 17. 3. 2021, č. j. MK 18400/2021 KST, a to rovněž z důvodu prokázaného soustavného zneužívání práva na informace, resp. šikanózního výkonu tohoto práva ze strany žalobce. V odůvodnění rozhodnutí povinný subjekt odkázal na pět předchozích rozhodnutí ministra kultury ze dne 29. 5. 2020, v nichž bylo toto zneužití práva žalobcem a šikanózní charakter jeho podání potvrzeny. I aktuální žádost vykazuje znaky zneužití zákona o svobodném přístupu k informacím, když žalobce požaduje informace, které se týkají jeho pracovně-právních vztahů, služebního zákona a výkladu služebních předpisů, vnitřní předpisů úřadu a činnosti jednotlivých zaměstnanců. Nadto povinný subjekt konstatoval, že žalobci je známo, že právní řízení zahájené státním tajemníkem v Ministerstvu kultury bylo ukončeno v souladu s platnými právními předpisy, kdy rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby ze dne 29. 5. 2019, č. j. MK 41741/2019 KST, žalobce obdržel, a na otázku ohledně zvýšení platového tarifu dostal odpověď dne 17. 8. 2020, č. j. MK 49726/2020 OLZ.
29. Též proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce rozkladem, a to z 1. 4. 2021, kde namítl, že povinný subjekt neuvedl žádné relevantní důvody pro odmítnutí žádosti; současně odmítl, že obdržel rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby, resp. sdělení o důvodech, proč mu nebyl v první polovině roku 2019 zvýšen plat.
30. Rovněž tento rozklad žalobce ministr kultury zamítl, a to napadeným rozhodnutím ze dne 29. 6. 2021, č. j. MK 44220/2021 OLP, jímž také potvrdil prvostupňové rozhodnutí.
31. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
32. Soud především neshledal důvodnou žalobní námitku, že obě napadená rozhodnutí nepodepsal ministr kultury, ale JUDr. P. S., o němž není žalobci nic bližšího známo. Soudu byl předložen správní spis žalovaného, ze které je zřejmé, že originály obou napadených rozhodnutí podepsal pan PhDr. Lubomír Zaorálek, tedy osoba zastávající úřad ministra kultury. Žalobci pak byly zaslány stejnopisy obou rozhodnutí, jež s doložkou „za správnost“ podepsal pan JUDr. P. S.. Ať již JUDr. S. zastával v Ministerstvu kultury jakékoliv postavení, není to pro věc podstatné, neboť rozhodnutí byla řádně podepsána ministrem kultury.
33. Z téhož důvodu pak je nedůvodnou i námitka vůči tomu, že v obou rozhodnutích JUDr. Petr Strupek neoprávněně použil osobní údaje žalobce, zejména stran jeho poměru státního zaměstnance v Ministerstvu kultury.
34. Dále soud neshledal důvodnou námitku nezákonnosti napadených rozhodnutí, jež by měla vyplývat z toho, že o rozkladech bylo rozhodnuto po uplynutí doby 15 dnů od jejich podání.
35. Podle ust. § 16 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím *nadržený orgán rozhodne o odvolání do 15 dnů ode dne předložení odvolání povinným subjektem. Lhůta pro rozhodnutí o rozkladu je 15 pracovních dnů ode dne doručení rozkladu povinnému subjektu. Lhůtu nelze prodloužit.*

36. Jestliže žalobce svůj rozklad podal dne 24. 2. 2021, resp. dne 6. 4. 2021, pak nutno konstatovat, že o obou bylo ministrem kultury rozhodnuto opožděně, neboť rozhodnutí o obou rozkladech nese datum 29. 6. 2021, což je zjevně více než 15 dnů od data, kdy byly doručeny.
37. Soud však konstatuje, že zákon o svobodném přístupu k informacím nespojuje s takto opožděným rozhodnutím o rozkladu žádné následky, a že nic v tomto směru nevyplývá ani z obecných předpisů o správním řízení, tedy jmenovitě ze zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů.
38. Žalobce byl sice postupem nadřízeného orgánu dotčen na svém procesním právu na to, aby o jeho opravném prostředku bylo rozhodnuto v zákonné lhůtě, ovšem současně je třeba konstatovat, že nikoliv každé porušení ustanovení o řízení před správním orgánem má nutně za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Soud má za to, jak vyloží dále, že i kdyby bylo o jeho rozkladech rozhodnuto ve lhůtě podle ust. § 16 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, na podstatě rozhodované věci by to nic nezměnilo a nepřineslo by to výsledek pro žalobce příznivější.
39. Konečně, soud neshledal důvodnými ani žalobní námitky vůči tomu, jak byla obě napadená rozhodnutí odůvodněna.
40. Je nesporné, že obě napadená rozhodnutí, jakož i obě rozhodnutí Ministerstva kultury, která jim předcházejí, byla též odůvodněna konstatováními, že žalobce podává své žádosti o poskytnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím ve snaze nepřiměřeně zatěžovat Ministerstvo kultury jako povinný subjekt, šikanovat jej podáváním mnohých žádostí o informace, jež se týkají vnitřního chodu úřadu v souvislosti se zákonem č. 234/2014 Sb., o státní službě.
41. To je však jen část odůvodnění, kterou soud nepovažoval za rozhodující, a která by konec konců mohla v obou rozhodnutích absentovat, aniž by to mělo dopad na jejich přezkoumatelnost.
42. Podstatné ve věci je však to, že žalobce býval státním zaměstnancem v Ministerstvu kultury, tedy osobou, jejíž služební poměr k ministerstvu byl upraven zákonem č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů. Jak uvedl ministr kultury v odůvodnění obou napadených rozhodnutí na straně 5, resp. 4,

„K tomu je nutno připomenout, že žadatel byl státním zaměstnancem, který na Ministerstvu kultury vykonával službu v Kanceláři ministra, a to od poloviny roku 2018 do 31. 12. 2018, kdy bylo jeho služební místo zrušeno na základě systemizace na rok 2019. Od 1. 7. 2019 do 31. 12. 2019 byl žadatel zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů. Dne 2. 1. 2020 bylo zahájeno řízení o skončení služebního poměru žadatele po marném uplynutí 6 měsíců zařazení mimo výkon služby. V rámci uvedeného řízení pak bylo vydáno rozhodnutí ze dne 26. 5. 2020 o skončení služebního poměru žadatele, které nastalo ke dni 21. 6. 2020, přičemž podané odvolání proti tomuto rozhodnutí nemělo odkladný účinek. Rozhodnutím náměstka ministra vnitra pro státní službu ze dne 27. 8. 2020 (nabylo právní moci dne 11. 9. 2020) bylo odvolání žadatele zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Ministerstvo kultury jako služební úřad nemělo v průběhu uvedeného řízení povinnost hledat pro žadatele vhodné místo pro převedení a převést na jiné místo ho bylo možno jen s jeho souhlasem.

V průběhu správních řízení o převedení a zařazení mimo výkon služby žadatel od května 2019 neposkytoval součinnost a nepřebíral doporučené listiny. Informace, které žadatel požaduje na základě zákona č. 106/1999 Sb., mu již byly poskytnuty v rámci správních řízení nebo mu mohly být poskytnuty, pokud by o ně v rámci správních řízení požádal. Žadatel odmítá opakovaně možnost nahlížet do spisu těchto správních řízení a v současné době komunikuje pouze prostřednictvím zákona č. 106/1999 Sb. Žadatel si rovněž nepřevzal v průběhu roku 2020 celkem 11 rozhodnutí ministra o stížnostech dle zákona č. 106/1999 Sb., která mu byla zaslána doporučeně do vlastních rukou. Tato rozhodnutí tak nabyla právní moci v důsledku fikce doručení, když si žadatel v 10 denní lhůtě nevyzvedl doporučené zásilky obsahující tato rozhodnutí.“

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

43. Soud zde konstatuje, že účelem a smyslem institutů zákona o svobodném přístupu k informacím je zajistit veřejnosti přístup k informacím o činnosti veřejných institucí, aby tak mohla vykonávat kontrolu jejich fungování v nejširším smyslu. V projednávané věci však o takový případ nešlo.
44. Z obou žádostí žalobce o poskytnutí informací ze dne 24. 1. 2021, resp. 6. 3. 2021, je zřejmé, že žalobce se zajímal výlučně o informace týkající se jeho osoby, jeho služebního poměru podle zákona o státní službě, o důvodech pro zrušení jím zastávaného služebního místa v Ministerstvu kultury, o okolnostech řízení o zařazení žalobce mimo výkon služby a doručení rozhodnutí vydaného v tomto řízení žalobci, jakož i o důvodech, pro které mu nebyl v roce 2019 zvýšen plat.
45. Je evidentní, že žádná z požadovaných informací nepřekračuje horizont žalobcových osobních záležitostí, souvisejících s jeho služebním poměrem v Ministerstvu kultury, resp. s jeho ukončením. Žalobce se tedy svými žádostmi domáhal informací o záležitostech, které se týkaly výlučně jeho zájmů.
46. Rozhodující pak podle názoru soudu je to, že ke všem takto požadovaným informacím měl žalobce především přístup mimo režim zákona o svobodném přístupu k informacím, přístup přímý a komplexní.
47. Pokud chtěl jako osoba ve služebním poměru v Ministerstvu kultury získat informace ohledně toho služebního poměru, mohl využít institutu nahlížení do osobního spisu podle ust. 153 odst. 3 zákona o státní službě. To však nebyla jediná zákonná možnost, jelikož je nutno poukázat na to, že pro řízení podle zákona o státní službě se použije správní řád (nestanoví-li zákon o státní službě jinak), a žalobce měl tedy – pokud šlo o průběh řízení s ním vedené – možnost jako účastník tohoto řízení kdykoliv využít svého práva podle ust. § 38 odst. 1 správního řádu.
48. Jak je však zřejmé, žalobce žádného ze svých práv, svědčících mu podle citovaných norem jak zákona o státní službě, tak i správního řádu, nevyužil. Z části odůvodnění napadených rozhodnutí, citovaných v odstavci 43 tohoto rozsudku, naopak vyplývá, že z titulu svého služebního poměru, resp. účastníka řízení, se o předmětné informace nezajímal, se žalovaným nespolupracoval, resp. vůbec nekomunikoval. Soud zde poukazuje na to, že na tuto část napadených rozhodnutí žalobce nijak v žalobě nereagoval a citovaná skutková tvrzení žalovaného nijak nerozporoval. Pro úplnost lze ostatně poukázat i na skutečnost, související se žalobní námitkou ohledně totožnosti osoby, jež obě napadená rozhodnutí podepsala: kdyby žalobce nahlédl do spisu týkajícího se předmětných žádostí o informace, bez obtíží by zjistil, že obě rozhodnutí podepsal právě ministr kultury, a k této žalobní námitce by vůbec nevznikl důvod.
49. Soud tedy uzavřel své úvahy s tím, že informace požadované žalobcem, jež se týkaly řízení ve věci státního zaměstnance, resp. jeho služebního poměru, byly žalobci v jeho postavení přístupné právě podle institutů zákona o státní službě, resp. správního řádu. Nepochybně bylo výhradně na žalobcově vůli, zda těchto svých procesních oprávnění využije nebo nikoliv. Jestliže jich o své újmě nevyužil, nemohlo mu to založit oprávnění požadovat tyto informace postupem podle zákona o svobodném přístupu k informacím.
50. Žalovaný proto nepochybil, jestliže nevyhověl rozkladům žalobce proti rozhodnutím Ministerstva kultury, jimiž byly obě žádosti žalobce o informace odmítnuty. Obsáhlé úvahy a závěry žalovaného o tom, že ze strany žalobce jde o prokázané soustavné zneužívání práva na informace, resp. šikanózní výkon tohoto práva ze strany žalobce, považuje soud za nadbytečné. Žalovaný ovšem dospěl ke správnému závěru, jestliže konstatoval, že žádosti o informace směřují pouze k vnitřnímu chodu úřadu v souvislosti se zákonem č. 234/2014 Sb., o státní službě, k aplikaci tohoto zákona a že žalobce se jimi domáhá výkladu zákonných norem; otázky žalobce se tak soustřeďují na pracovněprávní, resp. služební vztahy, platové poměry, obory služby povinného subjektu a problematiku související se zákonem o státní službě. Je tedy dán důvod pro odmítnutí žádostí podle ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

51. Městský soud v Praze dospěl po přezkoumání věci k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl. Z téhož důvodu soud nepostupoval podle ust. § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím.
52. Pro úplnost soud konstatuje, že neshledal žádnou skutečnost, která by mohla způsobit nicotnost napadených rozhodnutí, a to ani z důvodů vymezených v ust. § 77 správního řádu, ani z důvodů jiných.
53. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce úspěch ve věci neměl a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. května 2023

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.